

Luboš Švec

Posudek magisterské závěrečné práce Sylvie Karafiátové, *Slovenská politická emigrace na cestě k rozdělení Československa. Činnost slovenského exilu křesťansko-demokratické orientace*. Praha, FSV UK 2010, 88 s. včetně jedné přílohy.

Magisterská závěrečná práce S. Karafiátové je rozdělena do dvou základních částí. Autorka úvodem seznamuje cílem práce a stručně s relevantní literaturou a prameny k tématu, o metodologii práci však nepojednala. Rozhodně nemělo v úvodní části chybět kritické zhodnocení pramenů a literatury.

V první části podává přehled vývoje slovenské politické emigrace především ve Spojených státech, její diferenciaci ve vztahu k Československu v meziválečném, především poválečném období během studené války. Okruh citovaných prací k dějinám emigrace není velký, diplomantka se soustředila na několik hlavních prací, o něž se opírá. K poválečnému exilu a zvláště ke složitým vztahům s českým exilem by bylo možné využít širší spektrum literatury (z nejnovějších relevantních prací namátkou lze uvést knihu F. Rašky o Radě svobodného Československa)

Druhá část práce je věnována vlivům emigrace na utváření politické scény na Slovensku. Autorka sleduje chronologicky diferenciaci představ, jakým způsobem dosáhnout samostatného státu. Přínosným je rozbor koncepce „evoluční státotvornosti“ F. Braxátora, který během roku 1989 formuloval strategii a evoluční taktiky osamostatnění Slovenska. Po roce 1989 Slovenský národní kongres projektoval své představy o slovenské cestě do činnosti Křesťanskodemokratického hnutí J. Čarnogurského, na jehož založení se podílel. Váhavost KDH v realizaci slovenských nacionálních vedla v následujících částech politické emigrace k odklonu hnutí a k příklonu k radikálnějším slovenským nacionálním stranám i přesto, že KDH odpovídalo více ideové křesťansko-demokratické orientaci než SNS a Mečiarovo HZDS. Zahraniční emigrace tak představovala výrazný radikalizační prvek, projektující své, až z minulosti Slovenského státu pocházející představy do poměrů po pádu komunistického systému; ovšem otázkou je míra skutečného vlivu na slovenské poměry. S. Karafiátová dokumentuje často roztrpčení emigrace nad domácími poměry. Autorka se zabývala přímým politickým vlivem jednotlivců i organizací, stranou nechala (jsem si vědom, že nelehkou) otázku i finanční podpory (nabízené i skutečné). Vedle dobového tisku využila některé již publikované vzpomínky, aby mohla charakterizovat účast a podíl slovenské politické emigrace. Širší zhodnocení bude zřejmě možné po zveřejnění relevantních archivních

materiálů po uplynutí archivní lhůty. Diplomantka však mohla v závěru porovnat výsledky svého výzkumu s pracemi o rozpadu Československa.

Autorka nashromáždila zajímavý informační materiál, z něhož vytěžila podstatnou část. Práce s literaturou v textu (např. nedokončené věty na s. 47) a citační praxe si však zaslouží oprávněnou kritiku – autorka opakuje stále nezkrácenou citaci již dříve zmíněných knih. Naopak se mi nepodařilo najít první odkaz v poslední kapitole často cit. práce *Zástoj...* U internetových zdrojů v závěru práce by měla zvážit, které jsou primární a sekundární povahy.

Práci doporučuji k obhajobě, hodnotím jako slabší velmi dobrou a je na autorce, aby reagovala na připomínky během obhajoby.

20. června 2010

.....

Doc. PhDr. Luboš Švec, CSc.